

حقائق دوستان خیالی

ترجمہ: محدثہ شمس احمد

انتشار: سیات حق کودکی

<http://right-to-childhood.com>

دوستان خیالی

تظاهر به واقعی بودن آنها در عین آگاهی از غیر واقعی بودنشان

مارجوری تیلور و کندیس ام. موتویلر

مجله‌ی امریکایی بازی، ۲۰۰۸

ترجمه: محدثه شمس احمر

انتشار: سایت حق کودکی

تیلور، مارجوری و موتویلر، کندیس ام. ۲۰۰۸. دوستان خیالی: تظاهر به واقعی بودن آنها در عین آگاهی از غیر واقعی بودنشان. ترجمه‌ی محدثه شمس احمر. مجله‌ی امریکایی بازی، هیات امنای دانشگا ایلینوی. سایت حق کودکی، ۲۰۱۵

والدین و متخصصین کودک معمولاً در مورد نقشی که دوستان خیالی در زندگی کودکان بازی می‌کنند نگران هستند. تحقیق حاضر نشان می‌دهد که خلق یک دوست خیالی، [پدیده‌ای] رایج و سالم از انواع بازی‌های تخیلی کودکان است. گونه‌های مختلفی از دوستان خیالی وجود دارند که انواع گوناگون اشیا و همچنین دوستان نامرئی را شامل می‌شوند. اگرچه [معمولاً] کودکان، بسیاری از دوستان خیالی خود را مهربان و مطیع توصیف می‌کنند اما [بعضی از این دوستان] مزاحم و سرکش به تصویر کشیده شده‌اند. زمانی که کودکان به شدت نسبت به دوستان خیالی خود ابراز احساسات می‌کنند یا مدعی می‌شوند که کنترل آنها سخت است، ممکن است در مرز بین خیال و واقعیت سردرگم به نظر برسند. با این وجود نویسندگان [این مقاله] در مقابل [این تصور] چنین استدلال می‌کنند که: اکثر کودکان از اینکه دوستان خیالی‌شان واقعی نیستند، درک روشنی دارند. تیلور و موتویلر بنای استدلال‌های خود را بر پایه اظهارات در لحظه و خودانگیخته‌ی کودکانی گذاشته‌اند که با آنها در مورد جایگاه خیالی همراه خیالی‌شان مصاحبه کرده‌اند.

انسان‌ها در عشق ورزیدن، به اشتراک گذاشتن زندگی و حتی فاش کردن درونی‌ترین رازها و احساسات خود برای افراد خیالی، قابلیت ویژه‌ای دارند. افراد خیالی می‌توانند اشکال گوناگونی به خود بگیرند، از جمله نسخه‌های تخیلی از انسان‌های واقعی، شخصیت‌های افسانه‌ای کتاب‌ها، و خلق انسان‌ها یا لباس‌های حیوان‌نما که برای پاسخ‌گویی به نیاز خالق‌شان ساخته شده‌اند. بیشتر دوستان خیالی - شخصیت‌هایی که می‌سازیم و با آنها مراوده داریم و به طور معمول با آنها صحبت می‌کنیم - نامرئی هستند. گاهی اوقات نقاشی‌های متحرک اسباب بازی‌ها یا سایر وسایل نیز جان می‌گیرند. همانطور که در فیلم "دور افتاده"¹ رابطه‌ی نزدیکی بین یک مرد که در جزیره‌ای متروکه تنها گرفتار شده بود را با یک توپ والیبال به نام "ویلسون"² نشان می‌داد، در واقع تقریباً تمام اشیا می‌توانند تجسم یک دیگری تخیلی باشند.

با این حال ظرفیت خلق و وابسته شدن به یک دیگری خیالی نیازی به داشتن سابقه‌ی طولانی در روابط اجتماعی یا تجربه‌ی وسیع در تعاملات بین انسان‌ها ندارد. کودکان دو-سه ساله با اسباب بازی‌های حیوانی خودشان صحبت می‌کنند و به چیزهایی که آنها می‌گویند گوش می‌دهند. زمانی که کودک به یک اسباب‌بازی شخصیت می‌دهد یا دوستی نامرئی را به عنوان دوستی ویژه اختراع می‌کند، درگیر نیازهای پایه‌ای انسانی شده است. ما تصمیم گرفته‌ایم که این شخصیت‌های ساختگی را "دوست خیالی" بنامیم، واژه‌ای که فکر می‌کنیم از [کلمه‌ی] "هم‌بازی خیالی" که گاه توسط سایرین به کار گرفته می‌شود، مناسب‌تر باشد.

اگرچه خلق دوست خیالی تنها یکی از اشکال مختلف ابداعات تخیلی‌ای است که در دوران پیش دبستانی روی می‌دهد، [اما این کار] می‌تواند از اهمیت ویژه‌ای برخوردار باشد. پل.ال. هریس در کتاب "تاثیر تخیلات"، توصیف می‌کند که چگونه خیال‌پردازی درباره‌ی افکار، رفتارها و احساسات شخص یا موجودی دیگر، زمینه‌ای را فراهم می‌کند که در آن کودکان با دیدگاه‌های مختلف رو به رو شده و مهارت کسب کنند. این امر تمرینی برای شبیه‌سازی نقطه نظر سایر افراد در زندگی واقعی خواهد بود. تریسی آر. گلیسون و لیزا ام. هومان معتقد هستند که کودکان، در بازی با دوست خیالی‌شان، امکان تعامل اجتماعی را کشف می‌کنند به طوری که در پرورش مفهوم دوستی به آنها کمک می‌کند. در سال‌های اخیر، موج عظیم علاقه به [مطالعه در خصوص] دوستان خیالی کودکان و آنچه که آنها می‌توانند در مورد رشد شناختی و اجتماعی کودکان آشکار کنند، به راه افتاده است. در این مقاله ما برخی از یافته‌های تحقیقاتی خود را در خصوص این گونه بازی‌های خیالی، تشریح می‌کنیم. به طور مشخص‌تر، به این سوال می‌پردازیم که آیا کودکان می‌فهمند که دوستان خیالی‌شان صرفاً غیرواقعی هستند،

¹. Castaway

². Wilson

سوالی که در خصوص آن، بیرون از حوزه‌ی کاری ما در آزمایشگاه، مطالعات زیادی صورت نگرفته است. نتایج ما در راستای این ادعای هریس است که می‌گوید بازی تخیلی کودکان بیش از آنکه نشان‌گر سردرگمی آنان باشد، آگاهی‌شان از واقعیت را به تصویر می‌کشد.

دوستان خیالی، (پدیده‌هایی) سالم و رایج هستند

در گذشته، والدین، روان‌شناسان و سایر متخصصین نسبت به تمایل کودکان به فرد خیالی، دیدگاه مبهمی داشتند. به طور مشخص، والدین - که مطمئن نبودند این‌گونه تخیلات سالم هستند یا نه - همیشه از دوستان خیالی استقبال نمی‌کردند. آنها نگران بودند که داشتن دوستی خیالی می‌تواند چه مفهومی برای یک کودک داشته باشد و این سوال برای‌شان مطرح بود که والد باید چه نقشی در راهبری این‌گونه از تخیلات ایفا کند، از جمله اینکه آیا باید کودک را از داشتن دوست خیالی بازدارند یا نه. آیا درگیر بودن با یک دوست خیالی به این معنی است که کودک در دوست‌یابی مشکل دارد؟ آیا به این معنی است که او نمی‌تواند بین رویا و واقعیت تفاوت قائل شود؟ یا از این هم وخیم‌تر، آیا به این معناست که کودک‌شان ممکن است در خطر ناهنجاری‌های روانی باشد؟

تصویر کلیشه‌ای درمورد کودکی که دوست خیالی دارد، کودکی خجالتی، گوشه‌گیر و دچار مشکلات عاطفی است که نیاز دارد دوستانی واقعی برای خود داشته باشد. این تصویر منفی احتمالاً مستلزم این واقعیت است که کودکان در واقع گاهی از دوستان خیالی بهره می‌گیرند تا از عهده‌ی مشکلات خود برآیند. به هر حال، قوه‌ی تخیل، منبع قدرتمندی برای آنها در حل مشکلات است. کودکان می‌توانند با اعتماد به نفس از کنار یک سگ ترسناک بگذرند وقتی که یک ببر نامرئی در کنار آنهاست؛ آنها می‌توانند با همراه خیالی خود درمورد وقایع ناراحت‌کننده‌ای که اعضای خانواده را درگیر کرده، صحبت کنند و بدانند که راز آنها محفوظ باقی می‌ماند. به هر روی، تظاهر به داشتن یک همراه خیالی بیشتر به این دلیل اتفاق می‌افتد که سرگرم کننده است تا اینکه کودک دچار پریشانی عاطفی است. در تحقیقی ساختارشکنانه که در کتاب "خانه تخیلات" مطرح شده است، دروئی جی. سینگر و جروم ال. سینگر نشان دادند که کودکانی که دوستانی خیالی برای خود می‌سازند اجتماعی‌تر ظاهر می‌شوند و از روابط خود با دیگران بیشتر لذت می‌برند. تحقیقات ما در آزمایشگاه دانشگاه اورگن و در جاهای دیگر بر این نظر صحه گذاشته و نشان می‌دهد که داشتن دوستی خیالی با ویژگی‌های مثبتی چون درک اجتماعی قوی و همچنین، کمتر خجالتی بودن و به نسبت سایر کودکان برون‌گراتر بودن، در ارتباط است.

داشتن دوست خیالی نه تنها سالم، بلکه تقریباً شکل رایجی از بازی تخیلی است. اینکه [این مسئله] چقدر [بین کودکان] متداول است، به این بستگی دارد که ما به چه چیزی همراه خیالی می‌گوییم (آیا این دوستان فقط

منحصر به دوستان نامرئی می شوند یا حیوانات اسباب بازی هم می توانند باشند، مثل وینی پو کریستوفر رابین؟) و اینکه اطلاعات ما در مورد آنان از چه منبعی به دست می آید (آیا منبع ما والدین هستند یا کودکان یا بزرگسالانی که دوستان خیالی دوران کودکی خود را به یاد می آورند؟) اگر ما همه ی مواردی را در نظر بگیریم که در آنها این دوستان خیالی تا هفت سالگی توسط کودکان ساخته شده اند، حدود ۶۵ درصد کودکان، دوست خیالی داشته اند. اگر فقط دوستان نامرئی را در نظر بگیریم و آن دسته از دوستانی که بر اساس اسباب بازی ها ساخته شده اند را مستثنی کنیم، این آمار به ۳۷ درصد کاهش پیدا می کند. در هر حال بازی با دوست خیالی عملی است که بین بچه های کوچک رواج دارد.

دوستان خیالی چه شکلی هستند؟

ما نزدیک به دو دهه با صدها نفر از کودکان، والدین و سایر بزرگسالان در مورد خلق همراه خیالی مصاحبه کردیم. روش اصلی ما مشاهده ی کودکان در حین بازی در آزمایشگاه و انجام مصاحبه های جداگانه با کودکان و والدین، مقایسه ی جواب هایشان و سپس حل کردن تناقضات [در پاسخ ها] از طریق پرسیدن سوال های تکمیلی است. یکی از محدودیت های تحقیق ما این است که شرکت کنندگان، بیشتر اروپایی-آمریکایی و از طبقه متوسط بودند. با این وجود تنوع توصیفاتی که جمع آوری کردیم بسیار وسیع است.

حیوانات و افرادی که در رویا پردازی کودکان جای دارند، از لحاظ میزان زنده بودن [تصاویرشان]، رشد شخصیت شان و حد و حدود وجودشان در دنیای واقعی، متفاوت هستند. بعضی از دوستان خیالی پایدارند، عمر طولانی دارند و کودکان به طور مرتب با آنها بازی می کنند، در حالی که سایرین بیشتر حضوری موقتی دارند، از زندگی فانتزی کودک منفک شده یا به آن وارد می شوند. در تحقیقات مان، با کودکانی برخورد کرده ایم که زندگی شان مملو از انسان های خیالی و حیوان ها بوده است، [موجوداتی] که هیچ کدام برای مدت طولانی دوام نداشتند. سایر کودکان در یک زمان فقط یک یا دو دوست خیالی داشتند، اما دوستان شان را مرتب به روز می کردند. کودکانی هم بودند که همان همراه خیالی را برای چندین سال نگه می داشتند.

گاهی اوقات کودکان از وسایل یا ابزارهای دنیای واقعی به عنوان دوست خیالی استفاده می کنند. ما با کودکانی مصاحبه داشته ایم که از عروسک ها، طیف گسترده ای از انواع مختلف حیوانات اسباب بازی (خرس ها، خرگوش ها، قورباغه ها، سگ ها، میمون ها، حیوانات عروسک خیمه شب بازی، کانگروها، دایناسورها، جوجه تیغی ها، گاوها، ببراها، اسب ها، دلفین ها، اسمورف ها³، شیاطین تاسمانیایی، گربه ها، خرها، سنجاب ها و

موجودات کوچک آبی رنگ، شخصیت های داستان مصور و سریال های تلویزیونی: Smurf.³

موش‌ها)، انعکاس آینه، انگشت‌های‌شان و برگ‌های روی درخت، دوستان خیالی ویژه‌ای ساخته‌اند. با این حال دوستان خیالی اغلب نامرئی هستند. برخی از این دوستان نامرئی، دختران و پسران معمولی‌ای هستند که به عنوان همبازی خوب، کاربرد دارند. به نظر می‌رسد که کودکان از اینکه این دوستان چه شکلی هستند و چگونه رفتار می‌کنند تصویر ذهنی واضحی دارند. آنها هیچ مشکلی در نقاشی کردن آنها و توصیف شخصیت‌شان ندارند. مثلاً ممکن است، جزئیاتی مانند بامزه بودن دوست خیالی که باعث خنده آنها می‌شود و اینکه یک همراه خوب است را بیان کنند (برای مثال: "ما همیشه می‌دانیم که آن دیگری چه می‌خواهد بگوید"). بعضی از دوستان خیالی ویژگی‌های دارند که آنها را از حیطه‌ی چیزهایی که در دنیای واقعی می‌توان از یک همبازی انتظار داشت، خارج می‌کند. مثلاً، برخی توانایی‌های ویژه‌ای مانند پرواز کردن، جنگیدن با کروکدیل‌ها، یا شعبده‌بازی و جادوگری دارند. بعضی دیگر، ویژگی‌های غیرمعمول فیزیکی دارند، مثلاً خیلی کوچک هستند (برای مثال، "بیتور"⁴ یک پسر بسیار کوچک نامرئی و کاملاً سفید است و در نور سفید یک چراغ زندگی می‌کند). اگرچه بسیاری از دوستان خیالی، تقریباً همسن کودکی هستند که آنها را تخیل می‌کند، ولی برخی از آنها نوزاد بوده و باید مورد مراقبت قرار گیرند، (برای مثال، "کریم"⁵ نوزادی بسیار کوچک و نامرئی است که با کمک یک کودک زندگی می‌کند) و برخی از آنها نیز بسیار پیر هستند (برای مثال، "نوبی"⁶ یک تاجر ۱۶۰ ساله‌ی نامرئی است که هر زمان که کودک بخواهد در مورد چیزی مشورت کند، به او بین سفرهای تجاری‌اش به پرتلند و سیاتل، سر می‌زند).

بسیاری از دوستان خیالی، حیواناتی هستند که بیشتر، از خصائص انسانی مانند توانایی صحبت کردن برخوردار هستند. برخی از دوستان حیوانی دارای قدرت‌های جادویی هستند (گره‌ای که پرواز می‌کند) یا ویژگی‌های منحصر به فردی دارند (مثلاً هوش خارق‌العاده). برای مثال، یک دختر پنج ساله، دوستش "دipper"⁷ را دلفین پرنده‌ای توصیف می‌کند که در یک ستاره زندگی کرده، هرگز نمی‌خوابد و "خیلی خیلی خیلی سریع است." او تقریباً "اندازه‌ی یک دلفین معمولی‌ست اما با ستاره‌ها و همه‌ی چیزهای درخشان پوشیده شده." نمونه‌های ما شامل طیفی از گونه‌های حیوانی است: گاوها، سگ‌ها، ببرها، لاک‌پشت‌ها، دایناسورها، موش‌ها، گربه‌ها، زرافه‌ها، اسب‌ها، اسب‌های کوتاه و کوچک، شیرها، فیل‌ها، میمون‌ها، دلفین‌ها، اسب‌های تک‌شاخ، خرس‌ها، کک‌ها، اردک‌ها، صاریغ‌ها، پلنگ‌ها و موش‌های صحرايي. ما همچنین با کودکانی مصاحبه کرده‌ایم که دوستان خیالی‌شان ارواح، فرشته‌ها، دوقلوها، غول یک چشم و بعضی دیگر از موجودات منحصر به فرد بودند

4. Baintor

5. Cream

6. Nobby

7. Dipper

[مثلاً] "مادر هامپی دامپی"⁸: یک تخم مرغ نامرئی سخنگو با موهای سیخ سیخی، سری به شکل تخم مرغ گرد و بزرگ و بدنی انسانی.

وقتی بزرگسالان به جاذبه‌ی یک دوست خیالی فکر می‌کنند بیشتر تمایل دارند به لذت داشتن دوستی بیانند که همیشه حامی و یاری‌رسان بوده و دوست داشتنش تداوم دارد، کسی که با آنچه که تو می‌گویی موافقت می‌کند، کاری که تو می‌خواهی را انجام می‌دهد، رازهایت را نگه می‌دارد و همنشین خوبی است. منطقی به نظر می‌رسد که دوست ساختگی دچار بدخلقی، لجاجت و سایر معایب دوستان واقعی نباشد. با این حال، توصیفات [کودکان] از دوستان خیالی غالباً شامل دوستانی ساختگی‌ست که سرکش، رئیس‌مآب، مجادله‌گر و غیرقابل‌پیش‌بینی هستند. آنها نه بر اساس خواست کودک، بلکه بیشتر وقتی می‌آیند و می‌روند که خودشان بخواهند. معمولاً نمی‌خواهند بازی مورد تمایل کودک را انجام دهند. بسیار بلند حرف می‌زنند، [در هیچ چیز] سهیم نمی‌شوند، یا کاری را آنطور که به آنها گفته شده است انجام نمی‌دهند. همچنین می‌توانند واقعاً مایه‌ی رنجش باشند. یکی از بچه‌ها به ما گفت: "او مرا می‌زند و در موهایم ماست می‌ریزد."

آیا کودکان فکر می‌کنند که دوستان خیالی‌شان واقعی هستند؟

شکایات کودکان درمورد دوستان خیالی‌شان سوالات جالبی پیش می‌کشد. برای مثال مشکلات کودکان برای کنترل دوستان خیالی، به همراه احساسات شدیدی که آنها را به این دوستان وابسته می‌کند، می‌تواند این طور تعبیر شود که کودکان در [تشخیص] مرزهای رویا و واقعیت سردرگم هستند. با این وجود، تحقیقات نشان می‌دهد که در واقع کودکان کاملاً در تفکیک بین اینکه چه چیز واقعی است و چه چیز واقعی نیست، ماهر هستند. اگرچه آنها اغلب به لحاظ احساسی درگیر بازی‌های خیالی خود هستند، اما این امر، شبیه تمایل بزرگسالان در واکنش عاطفی نشان دادن به فیلم، کتاب و دیگر چیزهای فانتزی است. به همین دلیل، محققانی همچون هریس و ژاکلین د. وولی، با این تفسیر که واکنش احساسی به فانتزی نشانه‌ی سردرگمی میان خیال و واقعیت است، مخالفت می‌کنند.

در میان کارهای موجود، تعداد کمی از آنها مشخصاً در [تحقیقات] مربوط به دوست خیالی به این مسئله پرداخته‌اند، اما از نظر ما، کودکان به خوبی آگاهند که دوستان خیالی‌شان غیرواقعی هستند. این نظر بر پایه‌ی اشارات خودانگیخته‌ی کودکان در طول مصاحبه به موقعیت تخیلی دوستان خیالی خود است. به طور مثال وقتی از آنها پرسیده می‌شود دوستشان کجا زندگی می‌کند، به سرشان اشاره می‌کنند یا می‌گویند در خیالم. برخی

⁸. Humpty Dumpty's mother

کودکان تاکید می‌کنند که ویژگی‌های این دوست را [خود] ابداع کرده‌اند (برای مثال: من می‌توانم وانمود کنم که او هر چیزی باشد که من می‌خواهم.) عباراتی از این دست، تقریباً در پاسخ به هر سوالی در مصاحبه‌ی ما پیدا می‌شود. در اینجا برخی دیگر از مثال‌ها آورده شده‌اند:

✓ زمانی که می‌خواهی با (نام دوست خیالی)، بازی کنی، چه کار می‌کنی که پیدایش شود؟

"بعضی وقت‌ها در خیالم جورج را صدا می‌کنم و او در خیالم فقط می‌گوید "دارم میام". (دختر پنج ساله)

"من فقط [او را] تخیل می‌کنم". (دختر چهار ساله)

"من فقط او را ظاهر می‌کنم". (دختر پنج ساله)

"او حرف نمی‌زند چون یک بچه‌ی واقعی نیست". (دختر پنج ساله)

"او در واقع واقعی نیست، فقط یک خرس بانمک اسباب‌بازی است". (دختر پنج ساله)

"من به او فکر می‌کنم و بعد به محض اینکه پیدایش شود، با او بازی می‌کنم". (دختر پنج ساله)

✓ تو و (اسم دوست خیالی) چطور با هم آشنا شدید؟

"من او را ندیدم، او را ساختم". (دختر چهار ساله)

"من فقط او را در ذهنم ساختم". (پسر پنج ساله)

"او فقط دوست خیالی من است". (دختر پنج ساله)

"او فقط تخیلی است". (دختر پنج ساله)

"او یک حیوان غیر واقعی است". (دختر چهار ساله)

"او واقعی‌ست فقط به خاطر اینکه وانمود می‌شود [که واقعی‌ست]" (دختر چهار ساله)

"در یکی از خواب‌هایم". (دختر پنج ساله)

"در خیالم" (دختر چهار ساله)

"در دنیای واقعی او وجود ندارد" (پسر چهار ساله)

"من راه رفتن به "سیلی لند"⁹ را پیدا کردم و اینطوری با هم آشنا شدیم". (دختر چهار ساله؛ این کودک بعداً

⁹. Sillyland

توضیح داد که: "سیلی لند جایست که همه دوستان خیالیم در آن زندگی می کنند."

✓ وقتی با تو نیست، کجاست؟

"وانمود می کند که خودش و مادر و پدرش و برادرش و حیوان خانگی ش واقعی هستند." (دختر چهار ساله)

"می رود توی سرم" (پسر پنج ساله)

"من وانمود می کنم که آنها واقعی اند اما واقعی نیستند" (دختر چهار ساله)

"او به ذهن من می رود و اسم جهان ذهن من "نئولند"¹⁰ است، منظورم "پوکمون لند"¹¹ هست؛ من در ذهنم دو سرزمین دارم." (پسر پنج ساله)

حدود ۴۰ درصد از مصاحبه های ما شامل چنین اشارات اتفاقی ای هستند. حتی زمانی که کودکان از واژه "دوست خیالی" برای اشاره به همراهشان استفاده نمی کنند، وضعیت تخیلی [این دوستان]، همانطور که از گفت و گوی زیر با یک دختر پنج ساله پیداست، اغلب پیشاپیش پذیرفته شده است.

✓ تو دوست خیالی داری؟

"نه... خوب، من فقط روح خانگی ام را دارم."

✓ روح خانگی ات. این روح خانگی تو تخیلی است یا واقعی؟

"تخیلی."

✓ آیا روح خانگی ت اسم دارد؟

"جورج."

✓ و آیا جورج حیوان اسباب بازی است یا یک عروسک یا کاملاً تخیلی است؟

"او کاملاً تخیلی است."

✓ او نامرئی هست؟

"آره."

✓ باشه. و آیا جورج یک آدم است یا یک حیوان یا چیز دیگر؟

"او فقط یک روح خانگی است."

¹⁰. Neoland

¹¹. Pokemon

اگرچه این نوع نظرات، تقریباً رایج هستند اما هر کودکی این طور نظر نمی‌دهد، بنابراین ما متن مصاحبه‌ها را به منظور یافتن هر نشانه‌ای حاکی از سردرگم بودن کودکان نسبت به موقعیت غیرواقعی دوستان خیالی‌شان، با دقت بررسی کرده‌ایم. در مطالعه صورت‌گرفته بر روی هشتاد و شش کودکی که دوستان نامرئی دارند، به نظر می‌رسید یک کودک فکر می‌کند همراه خیالی‌اش واقعی است و دو کودک دیگر کمی مبهم حرف می‌زدند. ("بعضی وقت‌ها او واقعی می‌شود و واقعا صحبت می‌کند و همه می‌توانند صدایش را بشنوند.") این موارد محدود در تضاد با هشتاد و سه کودک دیگر هستند (۹۷ درصد) که هیچ نشانی از سردرگمی بروز ندادند. در مجموع، نه تنها از این موضوع که کودکان تا چه حد از دوست خیالی‌شان لذت می‌برند و با آن مشغول هستند، شگفت زده شدیم، حتی از اینکه آنها تا چه حد درک می‌کنند که دوستانشان خیالی هستند نیز تحت تاثیر قرار گرفتیم.

نتیجه‌گیری

ساختن یک دوست خیالی شکلی سالم و متداول از بازی تخیلی است، به خصوص برای فریب دادن والدین، آموزگاران و روان‌شناسان. گوناگونی انواع دوستانی که کودکان می‌سازند قابل توجه است، برخی نامرئی هستند و برخی بر مبنای اشیاء، مثل اسباب بازی‌های محبوب ساخته می‌شوند. کودکان بر اساس وضعیت روحی خود، جزئیات و داستان‌هایی در مورد دوست خیالی خود می‌آفرینند که معمولاً مایل هستند آنها را برای دیگران تعریف کنند. گاهی اوقات محتوای روی‌پردازی یا نشانه‌های جذب عاطفی [دوست خیالی] شدن یک کودک، حاکی از آن است که احتمالاً او در مورد اینکه چه چیز واقعی و چه چیز غیر واقعی است، سردرگم شده است. به هر حال، پاسخ کودکان به سوال‌ها در مورد دوست خیالی‌شان، اغلب توانایی آنها را در تفکیک بین رویا و واقعیت تصریح می‌کند. همان کودکی که در مورد یک فیل ارباب مآب و پرحرف که می‌تواند او را ببیند و صدایش را بشنود با مصاحبه کننده صحبت کرده است، احتمالاً چند دقیقه بعد به محقق لبخند می‌زند و به او یادآور می‌شود که این‌ها صرفاً تخیلی هستند.

این مقاله ترجمه‌ای است از:

Taylor, Marjorie and Mottweilwr, Candice M.(2008). *Imaginary companions: pretending they are real but knowing they are not*. American journal of Play, University of Illinois